

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 395/2019
16.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Деспотовића, поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеву Кж1 139/18 од 26.11.2018. године и Апелационог суда у Београду КжЗ 5/19 од 01.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеву Кж1 139/18 од 26.11.2018. године и Апелационог суда у Београду КжЗ 5/19 од 01.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 139/18 од 26.11.2018. године, у ставу 1, делимичним усвајањем жалбе приватне тужиље ББ, Виши суд у Ваљеву преиначио је пресуду Основног суда у Ваљеву К бр.4/17 од 13.04.2018. године, тако што је окривљеног АА, огласио кривим због извршења два кривична дела увреде за које је утврдио појединачне новчане казне и то за кривично дело из става 1. тачка 1. у одређеном износу од 30.000,00 динара, а за кривично дело из става 1. тачка 2) новчану казну у одређеном износу од 70.000,00 динара, па га је осудио на јединствену новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју ће окривљени платити у року од 15 дана по правноснажности пресуде а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом у ставу 2. одбијена је као неоснована жалба оштећене као тужиоца ББ, изјављена против пресуде Основног суда у Ваљеву К бр.4/17 од 13.04.2018. године у ставу 1. тачка 2. у ком делу је окривљени АА на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ а првостепена пресуда је у том делу потврђена.

Наведеном пресудом у ставу 3. делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА адвоката Момчила Деспотовића изјављена у делу првостепене

пресуде која се односи на одлуку о трошковима кривичног поступка на начин ближе описан у ставу 3. изреке те пресуде, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована.

Пресудом Апелационог суда у Београду КжЗ 5/19 од 01.02.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца а пресуда Вишег суда у Ваљевоу Кж1 бр.139/18 од 26.11.2018. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Момчило Деспотовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење Вишем суду у Ваљевоу, с тим да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да преиначи пресуду Вишег суда Ваљевоу Кж1 139/18 од 26.11.2018. године у ставу 1. тачка 1. тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе због кривичног дела из члана 170. став 1. КЗ а да у односу на ту пресуду у ставу 1. под тачком 2. преиначи пресуду и одбије оптужбу против окривљеног у смислу члана 422. став 1. тачка 2) ЗКП, да исту пресуду у ставу 2. потврди и да преиначи одлуку о трошковима кривичног поступка настале током првостепеног поступка, жалбеног поступка, поновљеног првостепеног и жалбеног поступка као и да досуди трошкове за састав захтев за заштиту законитости.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да је у поступку који је претходио доношењу побијаних пресуда, у овом кривичном предмету донета пресуда од стране Основног суда у Ваљевоу К бр.197/15 од 10.10.2016. године, која је по жалби приватне тужиље укинута решењем Вишег суда у Ваљевоу Кж1 419/16 од 23.12.2016. године у ставу 1. и у ставу 2. под тачком 2. изреке, и да је предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, а да је пресуда Основног суда у Ваљевоу К бр.197/15 од 10.10.2016. године у делу изреке у ставу 1. под тачком 2. постала правноснажна. Након тога, Виши суд у Ваљевоу је пресудом против које је поднет захтев за заштиту законитости, у поновљеном првостепеном поступку, преиначењем првостепене пресуде окривљеног огласио кривим за дело за које је правноснажно осуђен пресудом Основног суда у Ваљевоу К бр.197/15 од 10.10.2016. године, а што је Апелациони суд у Крагујевцу као суд трећег степена потврдио. На наведени начин према наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, учињена је битна повреда одредаба кривичног

поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је окривљени за исто кривично дело већ правноснажно осуђен.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде а трећестепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари, већ да је Виши суд у Ваљеву одлучивао и у погледу спорног дела приватне тужбе, јер је тај део приватне тужбе представљао нерешени предмет оптужбе (страна 3, ст.7. и 8. и страна 4. ст.1. и 2. трећестепене пресуде), које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић